

Sygn. akt II W 2363/17/K

UZASADNIENIE

**Wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa – Krowodrzy
z dnia 16 listopada 2018 r.**

Adam S.....ki obwiniony został o to że w dniu 28 lipca 2017 r. ok. godz. 21:15 w Krakowie na ul. Focha prowadząc po drodze publicznej wykorzystywanej w sposób szczególny pojazd marki MAN o nr rej. SK nie zachowując należytej ostrożności spowodował zagrożenie w ruchu drogowym doprowadzając do kolizji kierowanego przez siebie pojazdu z zaparkowanym pojazdem specjalnym marki DAF o nr rej. B0 wykonującym zadania związane z organizacją wyścigu kolarskiego – doprowadzając do uszkodzenia elementów konstrukcyjnych i elektronicznych tegoż pojazdu. Tak opisane zdarzenie oskarżyciel subsydiarny zakwalifikował jako wykroczenie z art. 86 §1 KW.

Sąd ustalił następujące fakty:

Wieczorem w dniu 28 lipca 2017 r. Sławomir K.....a zaparkował należący do niego samochód ciężarowy marki DAF o nr rej. B0 na ul. Focha w Krakowie. Samochód ten to pojazd specjalnym - wyposażony jest w znacznych rozmiarów ekran wysuwany na podnośniku. Na ekranie tym miały być emitowane spoty reklamowe podczas wyścigu kolarskiego „Tour de Pologne”. Sławomir K.....a zaparkował na chodniku tuż przy jezdni, następnie wysunął i ustawił ekran prostopadle do osi jezdni ul. Focha. Krawędź ekranu wystawała nad jezdnię.

*Dowód: Notatka urzędowa, k. 19,
 zeznanie Sylwestra B.....ego, k. 291-293, 28, 37, 48,
 Częściowo zeznanie Sławomira K.....y, k. 150,*

Około godziny 21:15 ulicą Focha przejeżdżał samochód ciężarowy marki MAN o nr rej. SK 958CX prowadzony przez Adama S.....kiego. Adam S.....ki zmierzał w stronę alei Słowackiego, jechał zatem od strony tylnej części wyżej opisanego ekranu.

Adam S.....ki nie zauważył ekranu sięgającego w skrajnię jezdni. Prowadzony przez niego samochód zahaczył o wystający ekran powodując jego uszkodzenie.

*Dowód: wyjaśnienia Adama S.....kiego, k. 149,
Nagranie video, k. 171,
notatka urzędowa wraz ze szkicem sytuacyjnym, k. 19-20,
protokół oględzin, k. 22-23, 24-25,*

Wysokość samochodu ciężarowego marki MAN o nr rej. SK 958CX prowadzonego przez Adama S.....kiego wynosiła 4,0 metra. Natomiast krawędź ekranu wysuniętego z samochodu Sławomira K.....y znajdowała się na wysokości ok. 3,85 m nad jezdnią.

*Dowód: Notatka urzędowa, k. 19,
zeznanie Sylwestra B.....ego, k. 291-293, 48,*

Ulica Focha w Krakowie jest drogą publiczną klasy zbiorczej „Z” w rozumieniu Rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie. (Dz. U. z 1999r. Nr 43, poz. 430 z późn. zm.). Oznacza to iż skrajania drogi ulicy Focha w Krakowie wynosi nie mniej niż 4,6 metra.

W związku z organizacją „Tour de Pologne” w 2017 roku opracowano plan tymczasowej organizacji ruchu, który nie przewidywał ustawiania w pasie drogowym nad jezdnią żadnych obiektów, w związku z czym projekt ów nie przewidywał żadnego oznakowania tego rodzaju obiektów, zarządca drogi tj. ZIKIT w Krakowie nie wydawał też decyzji w oparciu o przepis §54 ww. rozporządzenia, tj. nie ograniczał parametrów skrajni drogi.

Dowód: Pismo ZIKIT w Krakowie, k. 248, wraz z projektem tymczasowej organizacji ruchu, k. 249-274,

Obwiniony Adam S.....ki nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. W złożonych wyjaśnieniach opisał on jednak przebieg owego zdarzenia, potwierdzając, iż prowadzony przez

niego samochód zaczepił o wystający nad jezdnią ekran. Obwiniony stwierdził też że owego ekranu nie zauważył.

Wyjaśnienia obwinionego uznał sąd za szczere. Adam S.....ki wypowiadał się z przekonaniem, w sposób stanowczy i logiczny, a w jego wypowiedziach nie dopatrył się sąd podstaw do poddawania w wątpliwość szczerości składanych przez niego wyjaśnień.

Odmienne oceniał sąd zeznania Sławomira K.....y (k. 149-150) i Andrzeja S...kiego (k. 150). Aprobata sądu dla ich deskrypcji ograniczona była wyłącznie do okoliczności, jakie miały wpływ na ocenę odpowiedzialności obwinionego, za wiarygodne uznał sąd przyznanie w jaki sposób samochód oskarżyciela był ustawiony. W pozostałym zakresie zważył sąd iż Sławomir K.....a podnosił szereg okoliczności, które dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, nie miały żadnego znaczenia. Nie był zatem dla sądu przekonujące stwierdzenie iż barierki jakie ustawione były wzdłuż jezdni zostały przesunięte już po zaparkowaniu samochodu przez Sławomira K.....ę. W istocie oczywiste motywy złożenia subsydiarnego wniosku o ukaranie determinowały wypowiedzi Sławomira K.....y, stąd też stwierdził sąd ich tendencyjny i tym samym nieprzekonywujący charakter.

Podobnie stronnicze zeznanie złożył Andrzej Świadek podał mianowicie iż ekran wysunięty był na maksymalną możliwą wysokość, czego sąd nie weryfikował, oczywistym bowiem było iż niezależnie od tego czy była to istotnie najwyższa możliwa pozycja ekranu, to i tak sięgał on niżej niż górna krawędź samochodu Adama S.....kiego. Absolutnie nieuprawnione było też stwierdzenie świadka jakoby widoczność w miejscu i w czasie zdarzenia była cyt.: „bardzo dobra”. Świadek tego rodzaju okoliczności nie mógł przesądzać. W chwili zdarzenia zapadał zmierzch, włączone były latarnie uliczne. W tych warunkach jednak owe latarnie mogły równie dobrze ułatwiać co utrudniać widzenie przeszkody z punktu widzenia obwinionego. O stronniczości świadka, przygotowaniu go do złożenia zeznań świadczą też sformułowania w rodzaju, cyt.: „to on kierował ruchem...”. Generalnie zaś zeznanie świadka uznał sąd za pozbawione znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Podobnie zeznanie Andrzeja H.....ne (k. 165-166) nie miało istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Świadek ten nie widział momentu zdarzenia. Świadek przyznał że to on wskazał Sławomirowi K.....zie miejsce, w którym winien on zaparkować

swój pojazd, jednak w przekonaniu sądu okoliczności te mogą mieć co najwyżej znaczenie dla odpowiedzialności Sławomira K.....y, ewentualnie odpowiedzialności cywilnej, nie zaś dla oceny odpowiedzialności Adama S.....kiego za zarzucone mu wykroczenie. Na tę kwestię bowiem rzutowało wyłącznie miejsce zaparkowania samochodu Sławomira K.....y a nie kto ową decyzję podjął.

Sąd nie miał żadnych wątpliwości co do szczerości zeznań funkcjonariuszy policji Sylwestra B.....ego (k. 291-293, 28, 37, 48) i Bogdana M.....rza (k. 189, 293-294). Świadczenie ci nie widzieli rzecz jasna zdarzenia objętego wnioskiem o ukaranie, przy byli na miejsce zdarzenia już po jego zaistnieniu. Niemniej jednak sprawozdanie z czynności podjętych w związku z rozpatrywanym zdarzeniem świadkowie przedstawiali w sposób szczerzy. Ich zeznania, w szczególności te złożone w toku czynności wyjaśniających przez Sylwestra B.....ego sąd uznał za wiarygodne i miarodajne. Obaj świadkowie przesłuchiwani na rozprawie nie pamiętali wprowadzić szczegółów zdarzenia, nie mniej jednak świadek Sylwester B.....y stanowczo podtrzymał zeznania złożone w toku czynności wyjaśniających, a relacje te są konkretne i rzeczowe i w ocenie Sądu trafnie opisują czynności policjantów i poczynione przez nich spostrzeżenia.

Przebieg zdarzenia opisanego we wniosku o ukaranie obrazuje nagranie z kamery monitorującej (k. 171). Dowód ten w sposób obiektywny przedstawia owo zdarzenie. Przy czym w przekonaniu sądu nie jest możliwym na tej podstawie stwierdzenie czy po kolizji uszkodzony narożnik ekranu znajdował się niżej niż przed kolizją. W ocenie sądu jest to teza mało prawdopodobna, a z uwagi na parametry nagrania nie jest możliwe ani wykluczenie ani potwierdzenie tego faktu. Pewnym natomiast jest pomiar wysokości samochodu obwinionego. A ponieważ do kolizji niewątpliwie doszło oczywistym jest iż ekran ustawiony na pojeździe Sławomira K.....y sięgał niżej niż owa wysokość samochodu Adama S.....kiego. Równie oczywistym jest fakt iż ów ekran sięgał znacznie za krawędź jezdni, na której wszakże ustawione były barierki oddzielające chodnik od jezdni.

Nadto w ustaleniach faktycznych wykorzystał Sąd także dowody z dokumentów, min. protokołów oględzin obu pojazdów, dokumentacji fotograficznej miejsca kolizji i pojazdów w niej uczestniczących. Wszystkie dowody z dokumentów uznał sąd za w pełni wiarygodne, a ich procesowe znacznie oceniał zgodnie z ich treścią, jako że nie były one

kwestionowany przez żadną ze stron postępowania, a i Sąd nie dopatrył się żadnych powodów mogących dowody te podważać, z tym jednym zastrzeżeniem iż ani ww. nagranie z kamer monitorujących, ani też fotografie nie są w pełni miarodajnym dowodem pozwalającym oceniać widoczności w chwili i w miejscu zdarzenia.

Sąd zważył, co następuje:

Przebieg zdarzenia opisanego w zarzucie nie budził w przekonaniu sądu wątpliwości. Materiał dowodowy wskazuje że Adam S.....ki w dniu 28 lipca 2017 roku, około godziny 21:15 prowadząc ulicą Focha w Krakowie pojazd marki MAN o nr rej. SK zawadził o wystający nad skrajnię jezdni ekran wysunięty z samochodu marki DAF o nr rej. B0 zaparkowanego na chodniku wzdłuż jezdni. Nie mniej jednak w ocenie sądu Adam S.....ki nie ponosi winy za zarzucone mu wykroczenie.

Oceniając przesłanki odpowiedzialności Adama S.....kiego brał sąd pod uwagę brak jakiegokolwiek oznakowania ostrzegającego przed przeszkodą ustawioną w skrajni drogi ulicy Focha. A za niewątpliwy uznał sąd fakt iż ekran ustawiony na samochodzie ciężarowym marki DAF sięgał w skrajnię drogi, tj. wystawał nie tylko poza krawężnik, ale także poza bariereki oddzielające tego dnia jezdnię od chodnika. Równie niewątpliwym był fakt iż ekran ustawiony na pojeździe Sławomira K.....y sięgał niżej niż wysokość samochodu Adama S.....kiego.

Skoro zaś stwierdził sąd brak jakiegokolwiek oznakowania ostrzegającego przed przeszkodą ustawioną w skrajni drogi ulicy Focha należało uznać iż jedyną podstawą odpowiedzialności Adama S.....kiego może być przepis art. 3 ust. 1 ustawy prawo o ruchu drogowym. Nie wykazano aby obwiniony naruszył jakąkolwiek inną regulację tej ustawy.

Adam S.....ki konsekwentnie wyjaśniał że nie zauważył ekranu, o który następnie zawadził jego samochód. Zapadał zmierzch, a tył owego monitora był ciemny. W przekonaniu sądu przepisy prawa, w szczególności zasady ruchu drogowego nie wymagały od obwinionego dostrzeżenia owej przeszkody. Ekran ewidentnie ustawiono w skrajni drogi w rozumieniu §54 Rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki

Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie. (Dz. U. z 1999r. Nr 43, poz. 430 z późn. zm.). Ustawienie takiej przeszkody winno zatem zostać poprzedzone właściwym jej oznakowaniem na co wskazuje chociażby treść art. 3 ust. 3 prawa o ruchu drogowym. Ewidentnie jednak tego rodzaju ostrzeżenia lub oznakowania zaniechano.

Można wprawdzie wymagać od kierujących pojazdami aby w sposób uważny obserwowali drogę, jednak wymóg ten musi zostać ograniczony do racjonalnych rozmiarów. Zważył sąd iż ww. przepis art. 3 ust. 1 prawa o ruchu drogowym jest przepisem ogólnym, może być wprawdzie podstawą rozpatrywania odpowiedzialności za naruszenie zasad ruchu drogowego, nie mniej jednak nie może być interpretowany jak podstawa odpowiedzialności na zasadzie ryzyka. Zasada wyrażona w art. 3 ust. 1 prawa o ruchu drogowym nie może stanowić podstawy przypisania winy Adamowi S.....kiemu w okolicznościach faktycznych towarzyszących zdarzeniu opisanemu na wstępie. Zważył sąd iż obwiniony nie zauważył przeszkody, która jednak nie była ani oznakowana, ani oświetlona, było po zmroku a sam ekran znajdował się na wysokości, w której na ogół nie znajdując się zwisające przeszkody. Zwykła ostrożność (w odróżnieniu od „szczególnej ostrożności”), nie stanowi w przekonaniu sądu podstawy, aby w zachowaniu obwinionego można było dopatrzeć się zarzucalnych błędów.

Także w orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie prezentowano pogląd w myśl którego od kierujących w porze nocnej nie można wymagać aby dostrzegli każdą nieoświetloną przeszkodę na drodze (min. uzasadnienie wyroku SN z 12.06.2001 r., sygn. IV KKN 64/97, cyt.: *„nałożenie na kierujących bezwzględneho obowiązku przewidzenia możliwości obecności nie oświetlonych przeszkód na drodze zmieniłoby zasadę zaufania (art. 3 d. Prawa o ruchu drogowym) na zasadę całkowitego braku zaufania, a w konsekwencji zaś rozciągałoby obowiązek zachowania ostrożności do granic sparaliżowania ruchu pojazdów samochodowych w nocy”*, podobnie w wyroku II KKN 419/97, cyt.: *„na oskarżonego nie można nałożyć obowiązku jazdy z taką prędkością, która umożliwiałaby mu spostrzeżenie nieoświetlonej i niekontrastującej z otoczeniem przeszkody na drodze, w postaci pokrzywdzonego prowadzącego w poprzek tej drogi rower.”*. Przy czym powoływanie konkretnych orzeczeń potwierdzających tego rodzaju tezę nie może abstrahować od specyficznych okoliczności stanu faktycznego w

niniejszej sprawie. I tak istotna jest pora do jakiej doszło do zdarzenia opisanego w zarzucie wniosku o ukaranie, ale także specyfika przeszkody w jaką wjechał Adam S.....ki – przeszkoda ta wszakże nie znajdowała się na jezdni lecz była nad nią zawieszona, a więc znajdowała się w miejscu niespotykanym. Nie bez znaczenia jest też fakt iż w chwili kolizji zasady wynikające z prawa o ruchu drogowym nie wymagały od obwinionego zachowania szczególnej ostrożności.

W przekonaniu sądu stan faktyczny w niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości. Natomiast ocena prawna zdarzenia opisanego we wniosku o ukaranie w przekonaniu sądu nakazuje wydanie wyroku uniewinniającego od zarzutu popełnienia wykroczenia z art. 86 §1 KW.

O kosztach sądowych Sąd rozstrzygnął po myśli art. 119 §2 k.p.w., tj. kosztami tymi obciążył oskarżyciela subsydiarnego.

Sekr.:

1. odnotować uzasadnienie,
2. odpis wyroku i uzasadnienia doręczyć oskarżycielowi i jego pełnomocnikowi,
3. kal. 7 dni,

10.12.2018 r. SSR Tomasz Kobis